

Mor la pallaresa Conxita Grangé, l'última supervivent catalana de Ravensbrück

Nascuda a Espui, al Pallars Jussà, ha mort a Tolosa als 94 anys després de rebre un homenatge fa unes setmanes

Conxita Grangé de jove | ACN

Ha mort l'última supervivent catalana del camp de concentració nazi de dones de Ravensbrück, Conxita Grangé, als 94 anys a Tolosa. L'abril passat ja va morir una altra de les supervivents, Neus Català. Grangé, nascuda a Espui, al Pallars Jussà, va fer d'enllaç amb els maquis fins que va ser detinguda i internada al camp de Ravensbrück. La de Conxita Grangé és una part de la història tràgica d'Europa.

Quan va acabar la Guerra Civil, es va traslladar a França amb els seus oncles, la família Beleta. Amb ells, es va vincular a la xarxa de la Resistència quan l'exèrcit alemany va envair el país en l'inici de la Segona Guerra Mundial. Va fer d'enllaç de diversos grups resistents fins que el maig de 1944 va ser feta presonera dels alemanys juntament amb la seva tieta Maria Castelló i la seva cosina Elvira Ibarz. Malgrat que vivia a l'Arieja, teòricament sota autoritat del règim del mariscal Pétain, que havia signat l'armistici amb Alemanya a canvi de mantenir certa autonomia, a aquelles alçades de la guerra, Hitler era ja l'amo de tot el territori francès. Van ser lliurades a la Gestapo.

Primer van ser empresonades a Tolosa, fins que el 9 de setembre van ser internades al camp de concentració de dones de Ravensbrück. Abans de l'alliberament, quan el camp fou bombardejat per l'aviació aliada, van estar setmanes caminant en una "marxa de la mort" fins que van aconseguir trobar les tropes aliades que avançaven -amb un Tercer Reich ja en runes- i, més tard, retornar a França. Conxita es va establir a Tolosa, on avui ha mort, i es va casar amb Josep Ramos Bosch, un antic guerriller català.

L'activista i resistent ha rebut destacades condecoracions de la República francesa a la seva trajectòria, com la Legió d'Honor i la Medalla de la Resistència. Ha dedicat bona part de la seva vida a explicar la seva experiència als escolars i a mantenir viva la memòria de les dones deportades. Fa unes setmanes Grangé va rebre un homenatge al seu poble.